

Dommer og bøddel

Af samme forfatter:

Dukkebarnet - 2008
DRAB efter begæring - 2009
Fremmed indtrængen - 2010
Under skriftesegl - 2011
Stjålet identitet - 2012
Lig bløder ikke - 2013
Slangernes gift - 2014

Bøgerne kan læses uafhængigt af hinanden, men selvfølgelig er det - som altid i en serie - en fordel at læse dem i den rigtige rækkefølge, da personernes liv udvikler sig fra bog til bog.

Inger Gammelgaard Madsen

Dommer og bøddel

Kriminalroman

Dommer og bøddel

Copyright © 2015 Forlaget Farfalla
Omslagslayout: Inger Gammelgaard Madsen
Bogen er sat med Palatino Linotype
og trykt hos Nørhaven, Viborg.
ISBN 978-87-995385-0-8
1. udgave, 1. oplag

www.inger-gammelgaard-madsen.dk

www.forlaget-farfalla.dk
www.facebook.com/ForlagetFarfalla

Dedikeret til Ole

Øje for øje ender med at gøre
hele verden blind

Mahatma Gandhi

Kapitel 1

”Hvad fanden har du gang i, mand! Kom nu med den joint!”

”Men kan I ikke høre det? Her er altså nogen!”

Maltes stemme skælvede, men det gjorde den som regel altid, efter hans adrenalin havde været helt oppe at ringe. Han trak nervøst ned i den olivengrønne grovstrikkede hue. Hans skæve næse løb. Næsebenet havde engang været brækket efter en ulykke på et skateboard, men det var han stolt af, da det fik ham til at ligne Nikolai Valuev, syntes han i hvert fald selv. Rune vidste ikke rigtigt, hvem det var. Han var ikke stor fan af boksning. Men han havde set plakaterne på væggen hos Malte, og næsen og øjnene var i hvert fald næsten de samme.

”Slap nu af, mand. Her er ingen,” svarede Christoffer roligt uden at se op fra pengestakken, han var i gang med at tælle.

Rune trak splitten på en dåseøl og rakte den til Malte.

”Få nu nerverne i ro, ikke!”

Malte tog fraværende imod øldåsen og byttede med jointen. Han sad uroligt, som om det hårde gulv gjorde ondt i sædebenet. De havde tændt et lille bål af nogle tomme pizzakasser og andet brandbart affald, der havde været tørt nok til at få ild i med Christoffers lighter.

”Nu er det der igen. Noget der knaser. Kan I virkelig ikke høre det? Det er nok dem i bilen, som fulgte efter os.”

”Som jeg har sagt mega tusind gange – der fulgte *ikke* nogen efter os, Malte!” sagde Christoffer, men han så dog op og spejdede også ud i mørket. Hans øjne skinnede under skyggen af baseball-cap'en. Hætten på trøjen, som han havde på under frakken, var trukket op over den. Han lignede en hiphopper. Rune kunne kun høre ilden syde i fedtresten fra pizzaerne. Alligevel lagde frygten sig som en kold, klam hånd på hans ryg.

Han tog et ordentligt sug af jointen for at skjule det og rakte den videre til Christoffer.

"Hvad med Severinsen ...?"

"Hvem?"

"Ham, du sprøjtede i ansigtet med peberspray, hvis nu han har ..." stammede Malte videre.

"Han krøllede sig sammen af smerte, så du vel? Han kan ikke se en skid længe," sagde Christoffer efterfulgt af en usikker latter. "Glæd dig nu over dine fine nye kondisko i stedet for at klynke, Malte. Passer de?"

De havde alle tre fået nye dyre kondisko. Runes var en smule for store, der havde ikke været tid til at finde den rigtige størrelse.

Christoffer så på Malte, mens han med jointen hængende i mundvigen bandt en elastik om et af pegebundterne. Der var lyse dun på hans overlæbe. Den eneste af dem, der havde fået det og også lidt på brystet, som han stolt viste frem og betydte, at han var den af dem, som var mest mand. Men han havde altid været den styrende, så det ændrede intet.

"Hvor mange penge er der?" spurgte Rune, da Malte ikke svarede og fortsat stirrede nervøst ud i mørket. I skæret fra ilden lignede han et vildt dyr fanget i lyset fra billygter midt om natten på en hovedvej. Han havde set det samme blik engang på en ræv, de havde været lige ved at ramme, da de kørte stive hjem fra en sindssyg fest ude på landet.

"Ikke allerhelvedes mange, det er vel kun pensionister, som betaler med kontanter nu om dage. Og hvor mange af dem handler lige i sådan en butik? Men der er da nok til, at vi kan skeje ud på lørdag. Og sportstøjet kan vi jo altid sælge og få lidt ekstra for."

"Men politibetjenten – hvad blev der af ham?" fortsatte Malte med så lav og hæs stemme, at de næsten ikke hørte ham.

”Det ved jeg sgu da ikke. Han havde nær slået mig ihjel. Det er sgu da *mig*, du skal være mest bekymret for her!”

Christoffer pegede arrigt på sin arm, som Rune havde bundet sit strikkede halstørklæde stramt omkring omme på bilens bagsæde, mens Malte kørte som en gal gennem byen i den stjålne Opel Corsa og følte sig forfulgt.

”Det var jo kun et strejf,” sagde Rune udglattende.

”Det er jeg fandeme ligeglad med. Han skød efter os, det dumme svin! Det skal han nok blive fyret for. Vi var ubevæbnede. De skulle bare have holdt sig væk, de skide pansersvin!”

”Jeg synes altså, vi skal smutte nu! Jeg så noget bevæge sig derude,” stammede Malte og gjorde mine til at rejse sig.

”Hold nu altså din kæft, du er jo helt paranoid, mand! Du tror vel ikke, de opdagede, at det var dig – deres egen fejedreng!”

”Det gjorde de ikke, Malte. Du holdt dig i baggrunden og havde dit halstørklæde omkring hele ansigtet,” bakkede Rune grinende op, hvis det var den tanke, der gjorde Malte så nervøs i aften. Han havde lige fået jobbet som medhjælper i sportsbutikken for nogle dage siden, og det var hans snak om, at der var mange fede ting i butikken, der havde givet Christoffer idéen til tyveriet.

”Men hvem er det så, der larmer?”

”Det er vel bare de hjemløse, som holder til her – eller ungerne fra kvarteret,” svarede Christoffer utålmodigt.

”Sgu da ikke så sent om natten ...”

”Det er sikkert bare Arne så.”

”Jeg har ikke hørt hans knallert.”

”Den kan du da heller ikke høre helt herind. Men hvor bliver han egentlig af?” sagde Rune og så på sit armbåndsur.

”Han er vel taget tilbage til hjemmet,” mente Christoffer surt.

”Nej, det var helt sikkert, at han ville komme her. Selvfølgelig vil han have sin andel,” svarede Rune.

Inderst inde håbede han, Arne ville blive væk. Han ødelagde altid stemningen, og han brød sig ikke om ham, han var ikke som dem. Ikke helt normal og derfor ikke til at stole på. Han pralede med, at han havde sat ild til en masse huse, og havde været lige ved at dræbe en sindssyg journalist, men at politiet ikke kunne gøre ham noget. Det syntes de andre var sejt, så han var godkendt i kliken. Han var ikke nået hen til bilen og ville selv køre hertil på sin knallert. Måske havde han fortrudt efter den dramatiske oplevelse i butikken, hvor det ikke var gået, som det skulle.

"Men det er i hvert fald heller ikke ham, jeg kan høre." Malte var nærmest i panik. "Jeg kan også se nogle skygger derude."

"Her, tag dine penge. Hjælper de ikke lidt?"

Christoffer smed et bundt sedler i skødet på Malte. De afledte hans opmærksomhed lidt. Tommeltotten gled let hen over kanterne og fik sedlerne til at blafre og knitre. Han smilede grådigt. Men så hørte de en lyd så tæt på, at de alle tre fór sammen. Både Malte og Christoffer stirrede rædselsslagne på noget bag Runes ryg. Skrækken i deres øjne lignede den, han havde set i øjnene på Rachel i gyserfilmen 'The Ring', som de havde set sammen for nylig. Nakkehårene rejste sig. Stedet her var i forvejen ret creepy. Hans muskler stivnede så meget, at han ikke engang kunne vende sig om.

"Væk, for helvede!" råbte Christoffer og fulgte hurtigt efter Malte, der for længst havde taget benene på nakken. Rune nåede det ikke, han blev trukket brutalt op bagfra i kraven på Diesel-cowboyjakken med rulamsfor. Den var lige ved at kvæle ham. Så blev han skubbet bagover og ramte ryggen mod én, som låste ham fast i en stærkt greb omkring hans hals. Han kunne ikke se, hvem det var, selvom han prøvede at dreje hovedet og snoede sig som en ål. Men nu kunne han se manden, som havde hevet ham op fra gulvet, sætte efter Malte og Chri-

stoffer. Han tændte en kraftig arbejdslygte med håndtag. Lysekeglen fandt hurtigt dem begge, der var fanget for enden af bygningen og ikke kunne komme længere. Igen kom Rune til at tænke på skræmte fangede dyr. Det var begyndt at sne, så han i lyset fra lygten. Den, som holdt ham fast ind mod sin mave og brystkasse, lugtede af sved i læder og en anden kendt stærk lugt. Mentol? Rune kunne ikke røre sig, og al modstand blev langsomt opgivet. Gråden trykkede i halsen. Han stirrede på sceneriet, der udspillede sig foran hans øjne som en dårlig dogmefilm skiftende mellem nattemørke, snefnug og det flakkende lys fra mandens kraftige lygte. Hvem gik rundt med sådan en lygte? Var det en ond drøm? Et mareridt? Kunne det være hallucinationer? Hvor havde Christoffer egentlig fået den hash fra? Men den stramme og muskuløse arm om hans hals var virkelig nok. Den syntes at blive strammere og strammere, som om det, der foregik foran dem, fik manden i en tilstand, hvor han helt glemte, at han var tæt på at kvæle ham, mens han åndede tungt og ophidset. Rune hev efter vejret og rev og flåede i armen for at få luft. Neglene borede sig ind i jakkens læder, uden grebet løsede sig. Tværtimod. Hvis han kunne, ville han have skreget højt på hjælp, have råbt til overfaldsmændene, om de var klar over, hvem *han* var, og hvem de egentlig havde med at gøre.

Kapitel 2

“Forbandede køter!”

Han hadede den. Det var konens hund. Havde han kunnet vælge, ville det ikke have været *den* race, men i stedet en stor hund. Én der kunne indgyde respekt, når han gik tur med den. Ikke en kamphund, selvfølgelig. Ikke den slags respekt. Måske en schæfer eller en dobermann, én som også kunne holde vagt i privaten. Ikke en selskabshund som Kvik – alene navnet. Han ville sgu ikke forveksles med grisehandler Oluf Larsen i Mator, selvom flere påstod, at han lignede Buster Larsen. Kvik var en tre år gammel dansk-svensk gårdhund og kunne sikkert sagtens have været en god vagthund, hvis den var blevet opdraget rigtigt fra hvalp. Hvem havde tid til den slags? Men hundeluftningen var en god mulighed for at komme væk hjemmefra og være sig selv, nyde sin smøg i fred og få lidt frisk luft. Derfor stillede han frivilligt op.

Sigurd Karlsson trak endnu et sug af cigaretten og hørte toget hvine forbi på den anden side af træerne. Han trak kasketten længere ned i panden. Det var næsten den samme rute, han gik hver eneste dag på stierne bag Helenelyst.

Endnu en gang kaldte han på hunden og prøvede ikke at lade det skinne igennem i stemmen, hvor irriteret han var. Men det var nu lige meget; den lystrede ham aldrig uanset. Den havde revet sig løs og var stukket af, mens han brugte begge hænder til at tænde en cigaret, idet han var nødt til at skærme for vinden for at få ild. Han nåede ikke at få fat i remmen, der ræsedede af sted efter hunden hen over den snedækkede sti ind imellem træerne og ud af syne. Det havde kræet alligevel aldrig gjort før. Det var, som om noget helt uimodståeligt drev den. På den anden side af træerne lå den forladte Tulip-fabrik i sørgelig for-

fatning. Bare Kvik ikke var løbet derind, der ville han ikke sætte sine ben. Aldrig mere. Engang havde der været liv og gang i produktionen af middagsretter og dåseskinker, som den kendte JAKA bov. Knap 190 medarbejdere havde haft deres daglige gang der, inklusiv ham selv og konen, til Tulip besluttede, at det var billigere at producere skinker i udlandet.

Det var ikke svært at følge hundens spor i tøsneen. Det var ikke de eneste dyrespor, men de nyeste. Han beroligede sig selv med, at der var stålhegn omkring fabriksbygningen, så hunden stod nok bare der og glanede og kunne ikke komme videre.

Han gik forsigtigt frem mellem træerne, bøjede grene til side og nåede ud på vejen. Der var ingen Kvik ved hegnet, men da han kom tættere på, så han, at der var klippet et stort hul i det. Sporene førte gennem hullet, ind på området og forsvandt i vand, hvor sneen var smeltet. Det var i 2008, Tulip lukkede, så det kunne næppe være lugten af kød, der lokkede den. Fandens! Han havde lyst til bare at vende om og fortælle konen, at Kvik var stukket af og nok skulle finde hjem, når den blev sulten nok. Men hvad nu, hvis den var på vej ned på jernbanen. Han tog sig sammen, fulgte hegnet og stod længe i dyb forundring ved den åbne bom ved indgangen og den grafitti-overmalede blå bygning. Der var fri adgang. Tøvende gik han hen ad den våde sorte asfalt og trak skovmandsjakken tættere omkring sig. Han havde ikke før vovet sig så tæt på fabrikken, efter den var lukket. Han havde intet at gøre her; det havde ingen. Suspekter personer holdt til i bygningen, der samtidig blev brugt som livsfarlig legeplads for kvarterets unger, havde en nabo sagt til vejfesten i sommer. Unge lømler stjal jern i ruinen og byggede biler om på området. Hjemløse holdt til her for at søge læ for sne og blæst og efterlod slidte madrasser, tomme konservesdåser og andet affald. Han havde også hørt, at Natur og Miljø havde standset planerne om et byggeprojekt med om-

kring 400 nye boliger med den begrundelse, at det var et naturbeskyttet område. Natur og hans bare røv! Hvordan kunne det her så tillades? Hvorfor blev bygningen ikke bare revet ned? Hellere murbrokker end den her grimme, farlige ruin! Det knasede under hans sko. Samtlige ruder var smadrede med sten, der lå spredt overalt på gulvet sammen med tusindvis af glasskår. Nogle af stenene var et sted lagt i et rundt mønster, som et slags symbol, der kunne ligne noget okkult. Brillerne duggede. Han bandede indædt igen og tørrede dem af i foret på jakken.

”Kvik, for helvede, kom nu her, dumme køter!”

Denne gang kunne vreden ikke skjules. Stemmen gav ekko i den tomme bygning. Så fik han øje på blod i glasskårene. Nok til at han gyste. Længere fremme var der et tydeligt aftryk af en blodig pote på gulvet. Et dyr havde skåret sig. En kat måske. Eller Kvik?

”Kvik, kom nu! Kviiiiik?”

Stemmen havde helt automatisk fået en mere blid klang, næsten undskyldende og trøstende, måske også en anelse frygt-som. Han brød sig ikke om at være her. Et nedlagt slagteri, og hvad havde drevet Kvik herind? Blandede følelser rippede op i en fortid på arbejdsmarkedet, som han både hadede og savnede. Graffitikunstnere havde boltret sig med lystige farver på de hvide flisevægge. Måske var det smukt, det havde han ikke sans for at afgøre. En sælsom kontrast mellem forfald og kunstnerisk installation. Flere amatørfotoografer valfartede til bygningen for at fotografere, havde han hørt; nu forstod han bedre hvorfor.

Han kom ind i et stort rum. Slagterihallen. Han forestillede sig den, som den var dengang med døde svin, der hang i kroge, og slagterimedarbejderne omkring dem, ferme med deres skarpe knive. Lugten af blod og råt kød. Lyden af savene. Kolleger, som han ikke så længere. Der havde for nylig været tændt et

lille bål på gulvet her. Sikkert hjemløse som forsøgte at holde varmen. Der var højt til loftet. Noget af stålørssystemet var bevaret. Flere af rørene var faldet ned og hang som uvirksomme nedløbsrør. Det kunne være risikabelt at færdes her, hvis mere drattede ned. Han overvejede at vende om, måske var det alligevel ikke Kviks blodspor, men så fik høj hundeglammen hans anspændte krop til at fare sammen.

”Kvik, hvor er du? Kom nu!”

Han fløjtede.

Længere fremme i hallen så han den. Den gøede og hoppede op efter noget, som han ikke kunne se for det nedfaldne loft derfra, hvor han stod. Kvik fik også øje på ham og kom løbende med noget i munden og logrede ekstatisk. Det var en sko. En helt ny kondisko i drengestørrelse. Han trak vejret dybt ind og fulgte stift efter hunden.

Drengen var nok ikke mere end knap 15-16 år. Hovedet hang slapt ned mod brystet på cowboyjakken. Armene kraftesløse langs siderne. Fødderne bøjede en smule akavet, som trådte han sig selv forlegent over tærne. Den ene fod manglede en sko. Den ruskede Kvik i foran ham og ville lege, have ham til at smide den, så hunden ivrigt kunne hente den igen. Som når de legede med bold hjemme i haven. Men han stod lammet og stirrede op på drengen. Strømpen var grå med sorte striber, storetåneglen havde lavet et hul. Han vidste ikke, hvad han skulle gøre. Det var for sent at skære ham ned. Halvt smeltet sne lå på den våde jakkes skuldre. Han havde hængt her natten over. Sneen måtte have stået ind gennem de knuste ruder i loftshøjde. Rebet havde gnavet sig dybt ind i huden på den hvide hals. Kvik gøede igen og hoppede op efter den anden sko og fik liget til at dingle, så drengen pludselig så ud til at bevæge sig. Sigurd frygtede, rebet ville klippe den tynde hals midt over.

“Lad være, Kvik! Stop det dér! Lad os komme hjemad.”

Det var den første indskydelse. Han ville ikke blandes ind i noget. Der havde været flere selvmord i byen den sidste tid. Lokalpressen skrev ikke om andet. Selvmord var en kynisk og egocentrisk løsning på problemer, efter hans mening, og han havde ikke noget til overs for dem, som valgte den udvej. Slet ikke de unge som havde hele livet foran sig. Men i dag var de overforkælede og tålte ikke modgang. Hvis de ikke ønskede at leve, så var det jo fair nok. Han prøvede at tage fat i Kviks halsbånd, men hunden stak af igen og løb længere ind i bygningen, hvor den igen begyndte at gø. Drevet af – han vidste ikke hvad – fulgte han passivt lyden. Kvik hoppede igen op mod loftet. Sigurd vendte langsomt blikket opad. Han blev ramt af en dråbe smeltevand midt i ansigtet, men synet over ham gjorde det kolde gys ligegyldigt. De hang side om side. Pølen under dem var helt sikkert ikke smeltevand. Her lugtede kraftigt af pis. Både tarm og blære tømmes, når man afgang ved døden, havde han hørt. Ikke en behagelig tanke. Midt i det hele lå en strikket hue. På den anden drengs hoved sad baseball-cap'en skævt ned over det ene øje. Drejede det sig om kollektivt selvmord? Det havde han læst om, men det var i USA. Hvordan var de kommet derop og havde kastet sig ud fra røret med rebet, som de nu hang i, omkring halsen? Hans hjerne prøvede at finde en logisk forklaring på det, han så, men den fandt ingen. Hundens glammen blev til sidst det eneste, han opfattede.

Kapitel 3

Sukkerskålen ramte bordet med en højere lyd, end vicepolitiinspektør Kurt Olsen havde ventet. Måske var det bare, fordi her var så stille. Alle sad tavse og så på manden, som han lige havde givet ordet videre til, men som havde evnen til at holde den famøse pause, der satte hans tilhørere i en tilstand af stum forventning. Eller nysgerrighed? Eller lammelse? Han prøvede uden held at vurdere ud fra udtrykket i deres øjne, hvad de tænkte. Selv havde han det underligt med at se en anden sidde på Roland Benitos plads for bordenden. Han havde altid håbet, at det blev ham, som ville overtage hans stol, når han gik på pension, men sådan skulle det altså ikke være.

”Jeg vil starte med at takke vicepolitiinspektør Kurt Olsen for den venlige velkomst,” begyndte den nye politikommissær Anker Dahl smilende.

Han havde rejst sig op, selvom han egentlig var høj nok, også når han sad ned. Højere end Kurt selv i hvert fald, dog slog han ikke Niels Nyborgs imponerende højde på næsten to meter. *Fy og Bi* havde den ældre del af betjentene kærligt kaldt Nyborg og Benito, når de gik sammen. Han sukkede indvendig.

Anker Dahl prøvede at fange deres blikke. Nogle mødte det nysgerrigt, andre så væk eller ned i bordet.

”Jeg er selvfølgelig bekendt med, at Drabsafdelingen mangler en vellidt og dygtig person, og jeg vil forsøge at leve op til hans image, så vi bevarer afdelingens effektivitet.”

Flere ved bordet rømmede sig, men mere blev det ikke til.

Vi. Fortrydelsens klamme favntag omklamrede Kurt Olsen. Ikke over pensionen, den havde han til fulde fortjent, men over at ville glide ud af fællesskabet. Den nye mand så sig allerede som værende en del af det. Hvad havde han selv tilbage? Eves

besynderlige vennekreds. Hans liv i tjenesten gennem 43 år, som han nu snart skulle lægge bag sig, havde ikke givet ham mulighed for at opbygge sine egne private relationer og venskaber eller at finde en hobby, han ville kunne gemme sig i. Måske kunne han nå det endnu. Golf måske. Var det ikke det, andre gjorde? Eller lystfiskeri. Kurt Olsens tanker blev afbrudt af stilheden.

Anker Dahl holdt igen en pause, som om han ventede på, at nogen skulle sige noget, men da de fleste nu så ned i bordet eller ned på deres kaffekop, fortsatte han.

”Nu er det jo min første dag, så jeg skal selvfølgelig lige sætte mig ind i de sager, der er efterladt, og når jeg har gået runden på Politigården sammen med Kurt Olsen, vil jeg gerne have en samtale med jer hver især og høre om jeres visioner for Drabsafdelingen.”

Nye boller på suppen, tænkte Kurt Olsen lidt skamfuld og stangede en birkes, der sad og strammede mellem fortænderne, ud med lillefingerne. Han havde været træt det sidste år, ville han indrømme, og når han gik sig selv på klingen, kunne han godt mærke, at han kun ventede på, at tiden skulle gå, så han kunne holde sin afskedsreception. Takketalen havde han allerede skrevet. Selvfølgelig skulle der ændres i den nu. Det han havde skrevet om Roland Benito, skulle slettes. Han drak af kaffen med alt for meget sukker for at synke ubehaget og kiggede op på sin kommende stedfortræder over kanten af koppen. Der var ingen tvivl om, at det var politidirektørens hensigt med at ansætte Anker Dahl, selvom han ikke havde sagt det direkte. Anker Dahl var en ledertype, som kunne komme langt inden for politiet, det så man tydeligt. I hvert fald var medarbejderledelse noget han vidste mere om end ham selv – trods flere kurser om emnet. Det var svært at lære en gammel hund nye tricks. Anker Dahl var allerede nået hurti-

gere op i hierarkiet end så mange andre. Deriblandt Benito som altid havde sat bremsen i, når det handlede om at få mere indflydelse, selvom Kurt Olsen havde opfordret til det. Han havde været hans bedste mand. Det var uden diskussion. Når han overlod en efterforskning til ham, behøvede han ikke at bekymre sig mere om den. Det var noget af det, der stod i hans tale. Men havde han benyttet sig for meget af det? Havde han lagt for meget på Rolands skuldre? Nå, det nyttede ikke noget at tænke på det nu, det var for sent at lave om på. Han burde i stedet sætte pris på, at politidirektøren havde valgt at ansætte en, som hurtigt kunne erstatte ham, når han stoppede. Nu kunne det måske endda blive før end planlagt.

Vagthavende havde fået for vane at bryde ind i snart alle deres paroler, det var dog sjældent, det var uden grund. I dag var ingen undtagelse. Men i stedet for at banke på døren og brase ind, ringede han til Kurt Olsens mobil, sikkert for ikke at forstyrre den nyansatte midt i sit første møde med sin afdeling. Kurt Olsen lyttede, mens der igen blev helt stille omkring ham.

"Selvmordssagerne? Men kan det ikke vente?" spurgte han en anelse irriteret og skulede til Anker Dahl, der rettede på slipseknuden og hævede brynene. Han var sikkert ikke vant til at blive afbrudt, der hvor han kom fra, men det var han så bare nødt til at vænne sig til. Kurt Olsen hadede det selv, men det blev der sjældent taget hensyn til.

"Okay, og ligsynet er foretaget, siger du? Okay, tak."

Han afbrød. Af gammel vane vendte han straks blikket mod bordenden og mødte Anker Dahls blik. Øjnene var ikke barske, mørke og bløde på samme tid som Roland Benitos, det var i stedet et vandblåt køligt blik, der ville kunne bore sig ind i enhver uærlig persons samvittighed.

"Var det endnu et selvmord?" spurgte Mikkel Jensen med uklar stemme fra den modsatte bordende. Han var den mest

berørte over den sidste tids forandringer, men han havde også været Roland Benitos betroede makker gennem flere år, så alle tog sig af ham med omsorg og forståelse.

"Det ligner det. Tre unge drenge har hængt sig i slagterihallen i det gamle Tulips ruin i Brabrand. Men retsmedicineren mener, vi er nødt til at se nærmere på det. Den ene af drengene har et sår på overarmen, som hun mener, stammer fra et projektil."

"Er der fundet skydevåben, patronhylstre eller projektiler på gerningsstedet?" Anker Dahl var hurtig til at kaste sig ind i kampen.

"Ikke det, jeg fik oplyst. De er vist ikke færdige med undersøgelserne endnu."

"Kan det have noget at gøre med skudepisoden i sportsforretningen i går aftes?" spurgte Isabella Munch. "Der har vel ikke været andre?"

"Ingen kan på nuværende tidspunkt sige, om det er en tjenestepistol, som ..."

"Tjenestepistol?" afbrød Dahl med et endnu mere løftet bryn rettet mod ham.

Kurt Olsen rømmede sig. Der var mere end Roland Benitos chokerende bortgang, der havde påvirket stemningen på Politigården. Hvad ville den nye politikommissær ikke tænke om sin nye arbejdsplads. Men han så tydeligt på Anker Dahls ansigt, at han selvfølgelig var nødt til at forklare.

"I aftes var der indbrud i en sportsforretning på Telefontorvet. Der blev brugt peberspray mod de ansatte. En midaldrende ekspedient med lungesygdom overlevede desværre ikke. Politiet blev tilkaldt, og den patruljevogn, der var nærmest, dukkede hurtigt op. En af betjentene så den livløse mand og forfulgte røverne, der flygtede fra stedet ned gennem bustunnelen mod Åboulevarden. Vidner har sagt, at det drejede sig

om fire unge mænd. Betjenten råbte dem an. En af dem vendte sig om og truede ham med noget, som han opfattede som en pistol. Han vidste på det tidspunkt ikke, hvordan ekspedienten i butikken var blevet dræbt. Han affyrede et varselsskud, men mente ikke selv, det ramte nogen eller noget, da han med vilje skød langt forbi. De fandt dog blodspor på stedet. Røverne forsvandt i en stjålet bil."

"Er sagen med betjenten anmeldt?" spurgte Anker Dahl.

Kurt Olsen nikkede og skulede til de andre.

"Og skulle den episode så have noget med de hængte unge at gøre?" spurgte Dahl videre og bemærkede tilsyneladende ikke, at stemningen var blevet endnu mere trykket.

"Det er det, vi skal have undersøgt. Det ligner jo ikke selvmord, når ..."

"Og dem har der været flere af, kan jeg forstå."

"Ja, der har været en stime på mere end den sædvanlige, som er normalt i den mørke tid omkring og efter jul og nytår."

"Hvor mange drejer det sig om?"

"Fem med nogle ugers mellemrum. Fire hængninger – alle mænd – og en kvinde, som menes at være udført ved indtagelse af gift."

"Hmm. Men altså intet mistænkeligt?"

"Retsmedicineren kunne ikke påvise en forbrydelse i nogen af sagerne, så de blev afsluttet som selvmord."

"Hvem fandt drengene?" spurgte Mikkell Jensen.

Han higede tydeligvis efter en sag at arbejde med, som kunne overskygge al den anden ulykke, der havde ramt Politigården.

"Det gjorde en hundeejer, hvis hund stak af og løb ind i slagteriet her til formiddag. Han opdagede så drengene."

"Er de identificerede?" spurgte Dahl.

"Ikke endnu. De havde intet på sig, hverken mobiltelefoner, tegnebøger eller andet, hvilket i sig selv lyder underligt. Jeg

kontakter retsmedicinsk og ser, om det er noget, Drabsafdelingen skal tage sig af.”

Anker Dahl nikkede.

”Så ser vi på sagen, når vi ved mere.”

Han indfangede med øjnene gruppen, som om han afkrævede dem en bekræftelse, men de sad foran ham mere tavse og mutte, end de plejede, hvilket han selvfølgelig ikke havde nogen anelse om.

Kurt Olsen lænede sig tilbage i stolen med et pludseligt befriende velvære. Der var det *vi* igen. Endda to gange. Den nye mand virkede til at have samme ildsjæl som Roland Benito, så måske ville hans sidste tid på Politigården alligevel ikke blive for overbebyrdet, selvom Benito ikke længere var her.

Kapitel 4

Pletter af sne, is og smeltevand blændede i det stærke sollys på de vintertrætte marker med sammensunket gråt græs. Himlen var klar og blå, og luften skarp med en anelse frost, der nedtonede de landlige lugte, som han vidste, var her.

Benjamin Trolle kneb øjnene sammen, han ville ikke til at rode efter solbrillerne, der lå i tasken et sted. Han gik hurtigt fremad med faste skridt, så snart han havde hørt porten lukke i bag sig, og blev pludselig skuffet over følelsen, der slet ikke var, som han havde ventet; som han havde forestillet sig den i alle de år. Han havde hele tiden været fast besluttet på, at når dagen kom, ville han ikke vende sig om. Han ville ikke se sig tilbage. Men trangen blev for stor; inden han var ude af parkeringspladsen, havde han alligevel gjort det. Vendt sig og set på de topmoderne bygninger, der slet ikke lignede det, de var. Firkantede gule teglstensfacader og zinktage tilpasset det landlige miljø. Bygget af den aarhusianske arkitektvirksomhed Friis og Moltke. Kun den seks meter høje ringmur med trådhegn på begge sider, master med kameraer og kabler forsynet med sensorer, der mindede om hegnet omkring Jurassic Park og gjorde enhver tanke om flugt absurd, afslørede, at her ikke var tale om et moderne kursted, hospital eller bare et smukt nyt boligkompleks i det åbne landskab på Enner Mark, men at det var vilde dyr, der var indespærret her. Monstre, der ikke havde ret til at opholde sig sammen med almindelige retskafne mennesker, som krævede et trygt samfund. Her udefra så Statsfængslet Østjylland helt tomt og forladt ud, men han vidste kun alt for godt, at der foregik meget mere inde bag murene, end de smukke facader afspejlede.

Fugle lettede fra hegnet og fløj mod himlen. Han tænkte på

svalerne om sommeren. De virkede altid så muntre og sorgfrie, når de lystigt dansede mod himlen. Han havde iagttaget dem hver morgen og aften gennem tremmerne på altanen og misundt dem, når de svævede hen over den lille sø med svaner og ænder på den veltrimmede græsplæne mellem bygningerne. Og endnu mere når de trak sydpå om efteråret. Han havde længtes som en sindssyg efter at mærke den frihed. Men fuglene virkede stadig meget mere frie end ham, selvom han nu stod lige under dem og mærkede vinden bide i huden. Han var sluppet ud af sit fængsel, men alligevel følte det ikke som frihed. Det, der var sket, ville blive ved med at holde ham fanget, lige til han fik retfærdighed. Samme retfærdighed som dem, der fik ham anbragt her, måtte mene at have fået. Eller var det hævn, han ønskede? Hvad var forskellen egentlig?

Han vendte igen ryggen til bygningerne og prøvede at få den samme viljefaste rytme i sine skridt som før, men de var pludselig blevet tøvende. Var han klar til det her? Havde tilværelsen igennem de sidste fire år ændret ham så meget, at han ikke ville kunne trives i en almindelig hverdag uden kamp for overlevelse hver eneste dag? Som når soldater vender hjem fra udsendelse og skal begynde et normalt liv igen. Havde han nået at forberede sig nok?

Tasken var tung, og remmen gnavede allerede ind i skulderen. Bus 110 havde stoppested nede på Frodesdalsvej et stykke efter de to 'Adgang forbudt for uvedkommende' skilte på begge sider af vejen. Først efter dem føler man friheden, havde en fange sagt, da han efter en kort løsladelse var gået i fælden igen og kom tilbage. Han måtte gå den lille kilometer, der var der- ned, og han havde god tid. Bussen gik til Horsens, hvor han ville tage toget videre til Aarhus. Nøglen til hendes rækkehus lå i frakkelommen. Hun havde givet ham den meget diskret, da han fik udleveret sine ting og de penge, han havde til gode for

arbejdet i værkstedet. Ingen havde opdaget det. Hun tabte den først på gulvet og lod, som om det var hans, da hun samlede den op og gav ham den. En lille snu rad, var hun. Men det var de nødt til at være for at arbejde sådan et sted. Især som kvinde.

Han trippede på stedet med hænderne dybt begravet i frakkelommerne for at holde varmen, mens han ventede og spejdede op ad vejen efter bussen. Der var ingen læ for vinden, som virkede ekstra kold i frostgraderne. Her var kun åbne marker, så langt han kunne se. Golde og døde ventede de på bedre tider, nøjagtig som han selv. Med stive forfrosne fingre rodede han efter cigaretpakken i lommen. Den første inhalering under åben himmel fik ham endelig til at føle sig i live. For fire år siden var det lykkedes ham at stoppe, han havde ikke røget i et halvt år, da han blev anholdt, men det var umuligt at undgå i fængslet. Uden smøgerne havde han ikke klaret det.

Endelig kom bussen. Han smed hurtigt cigaretten fra sig, selvom den kun var halvt røget, og trådte gløderne ud på asfalten, hankede op i tasken og gik op ad trinnene til chaufføren. Moderne uklædelige briller i et fedt ansigt og hentehår. Foragten lyste i hans blege øjne, da han tog imod pengene. Han vidste uden tvivl, at de var tjent ved fængselsarbejde, som det for det meste var tilfældet for dem, der stod på ved stoppestedet her. Der var ikke mange med bussen. Her lugtede af leverpostej og banan, som om én eller anden havde spist sin madpakke for nylig. Måske chaufføren i sin pause. Benjamin Trolle satte sig på det bagerste sæde. Bussen begyndte at køre. Han mærkede chaufførens blik på sig oppe i spejlet. Vidste, at han gættede på, hvad han havde siddet inde for. Den fede hørte Giro 413-agtig musik. Usundt stillesiddende job, for mange cigaretter, spiritus og ingen motion, gættede han. Velkommen tilbage til hverdagens trivialiteter. Udmattet lagde han hovedet tilbage mod sædet og lukkede øjnene. Denne gang så han sig ikke tilbage.

Aarhus Hovedbanegård havde gennemgået en større renovering, siden han var her sidst. Spærene på perronen huskede han ikke havde været røde før i hvert fald, og der var også kommet nye informationsskærme og anden belysning. Der skete meget på fire år. Men trafikken var den samme. Han stod længe på trappen og kiggede sig om som en kriger, der efter et togt i fjendeland vendte tilbage til sit hjemland. Men det var ikke med sejrsmønt. Tværtimod. Hvad laver man den første dag i friheden? Han knugede hårdt hendes nøgle i hånden nede i lommen, metallet var koldt og borede sig ind i håndfladen. Smerten gjorde godt. Den fysiske tog fokus fra den indre. Så besluttede han sig, smed tasken over skulderen og gik den velkendte gang til Dr. Watson, som han håbede, eksisterede endnu. Her kunne han gemme sig i værtshusmørket og lugten, til hun kom hjem. Igen stoppede han op og samlede indtryk. Betragtede længe facaden og frisen med de hoppende bowlerhatte over vinduerne – eller var det ufoer? Det havde han og kammeraterne ofte jokset med, når de gik skæve hjem herfra. Det var længe siden. En tidsalder. Sådan følte det.

Personalet var selvfølgelig ikke det samme. Det var til gengæld udvalget i baren. Jukeboksen tav og virkede sikkert ikke, men fjernsynet var tændt med dæmpet lyd, der blandede sig med lyden fra den ene af de tre spilleautomater, som var i brug. Han bestilte et 'Aarhus sæt', så vidste han, hvad han fik – en Ceres Top og en Arnbitter. Øjnene hang ved tv-skærmen uden at se, det var der noget dagligdags ved, selvom tv'et, han havde været vant til, var mere moderne end det her. Ud af øjenkrogen fik han øje på personen, som sad ved spilleautomaten. Var det ikke Skipper? Selvfølgelig ville han møde én af dem allerede nu. Ikke lige hvad han trængte til. Han havde håbet, at det var for tidligt på dagen. Eller at de havde lagt de gamle vaner bag sig. Kommet videre i deres liv. Det var for tidligt at skulle stå til

ansvar. Første overvejelse var at rejse sig, betale og luske af, men så fik Skipper også øje på ham. Øjnene blev store og runde, og munden åbnede sig halvt, som havde han set et spørgsmål. Et øjeblik var han også på nippet til at stikke af, det sås tydeligt, eller bare lade som om han ikke genkendte ham. Måske gjorde han det heller ikke efter den tid, der var gået. Trolle havde ingen idé om, hvor meget han egentlig selv havde forandret sig på de år. Men så rejste den store mand sig alligevel op, tog sit halvtomme ølglas på hjørnet af bardisken og luntede hen til ham. Det var ikke det første glas. Han måtte støtte sig til bardisken undervejs.

"Hva' satan, Trolle! Er du stukket af!"

"Nej, der er sgu ingen, som slipper ud derfra, du."

Han betragtede sin gamle ven. Endnu en forandring var sket i tidens løb, men ikke en renovering, det var synd at sige. Meget større ølvom var kommet til, mindre hår på hovedet og større poser under øjnene. Men skipperkasketten havde han stadig, den der havde givet ham sit navn. Han trak stolen ud ved siden af Trolle og satte sig.

"Nej, det så jeg i tv-serien om jer på TV2. *Fangerne*." Han sagde ordet, som om det var introduktion til en gyserfilm. "*Hotellet* bliver fængslet også kaldt nu. Tænk, at I er tv-stjerner, jeg blev sgu helt misundelig. Hvorfor så man ikke noget til dig?"

Trolle trak på skuldrene.

"Vi blev spurgt, om vi ville medvirke."

"Og rampelyset har bare aldrig været dig, vel, Trolle! Men jeg kan se, du har fået en tatovering. Det hører sig måske til?"

Trolle trak uvilkårligt lidt ned i ærmet.

"Det er en længere historie," mumlede han.

Ja, det hørte sig til for at begå sig i den verden. Det var svært at forklare, for hvad vidste Skipper om det? Han ville ikke have holdt stand længe sådan et sted.

Skipper vendte også blikket mod tv-skærmen. Vielsesringen manglede, så Trolle flygtigt på den hånd, der klamrede sig til ølglasset og mindede om en forvokset babys. Måske kunne han bare ikke passe den længere, sådan som han var svulmet op.

"Nå, er det så godt at være en fri mand?" spurgte Skipper lidt efter uden at se på ham og skubbede kasketten ned i panden, som ville han gemme sit ansigt. Skjule, hvad han tænkte, eller gøre sig usynlig sammen med en eksfange.

Trolle trak igen på skuldrene.

"Svært at sige endnu. Det er første dag i dag."

Han tømte glasset med Arnbitter og så på Skippers profil. Der var noget afvisende over den. Han ville helt åbenlyst ikke se ham i øjnene.

"Hvordan går det ellers, Skipper? Hvorfor er du ikke på arbejde?"

Skipper fnyste og tørrede sig bagefter under næsen med ærmet.

"Fyret her i efteråret."

"Så du arbejder ikke på havnen længere?"

Han rystede på hovedet uden at tage blikket fra tv-reporteren på skærmen. En af de gamle garvede journalister fortalte entusiastisk om det forestående valg i Italien, selvom det nok ragede de fleste danskere en papand. Bagefter kom der nyt fra de lokale regioner, der på spisesedlen prøvede at vække interesse med, at en betjent havde affyret skud mod civile, og at der var fundet tre hængte drenge, som man mente havde begået selvmord. Verden herude var heller ikke blevet bedre.

"Hvordan har Vibe det?" spurgte han.

"Vi er skilt nu."

"Det er jeg ked af at høre. Hvad så med – børnene?"

Han ville have sagt deres navne, men kunne pludselig ikke huske dem.

Skipper skulede vagtsomt til ham ud af øjenkrogen.

"Dem har *hun* selvfølgelig. Hvorfor vil du vide det?"

"Bare nysgerrig, jeg kender jo dine piger. Hvor gamle er de blevet efterhånden?"

Skipper så igen væk og hen på tv-skærmen. Det trak om hans mundvige, og han drak febrilsk af øllen uden at svare. Pludselig så han ned i glasset og stemmen hakkede.

"For ... satan, Trolle. Jeg forsvarede ... dig. Jeg blev ved med det til det sidste ... lige til ..." han kørte irriteret hånden ned over det rødmossede ansigt.

"Jamen, Skipper. Du tror da vel ikke, at ..."

Nu så Skipper for første gang rigtigt på ham. Øjnene var røde, svømmede i vand og havde først svært ved at fokusere, udtrykket var vredt og fuld af foragt.

"Vibe troede ikke på dig lige fra begyndelsen. Hun blev ved med at sige til mig, at ... men jeg forsvarede dig, sgu. Vi skændtes hele tiden, vi ..."

"Undskyld, hvis det var min skyld," mumlede han.

"Din skyld! Vibe og Cecilie er slyngveninder, uadskillelige, det ved du da, så selvfølgelig ..."

"Ser du noget til hende? Og Lærke?"

Ordene slap ud, uden han nåede at tænke sig om.

"Selvfølgelig gør jeg ikke det. Efter Vibe skred, ser de på mig, som om jeg har pest! Hvis de altså overhovedet ser på mig."

Trolle pillede i etiketten på sin Ceres Top, han havde pillet hele kongekronen af, inden han fik mælet tilbage.

"Jeg ... jeg er ked af det, Skipper. Men det forholder sig altså ikke, som du åbenbart tror."

"Hvorfor blev du så dømt, hva'! Hvorfor, Trolle?"

"Det sker, at nogen uskyldigt dømmes."

"Du påstår altså stadig, at du ikke gjorde det?"

"Selvfølgelig gjorde jeg ikke det, hvordan kan du overhovedet

tro det! Vi har kendt hinanden i en menneskealder, Skipper. Selvfølgelig er jeg uskyldig! Jeg kunne da aldrig ...”

”Hvad så med Lærke? Hvordan vil du forklare det!”

Skipper rejste sig, vaklede lidt og tømte glasset stående, mens han støttede sig til barstolen. Noget øl sivede ved siden af og løb ned ad hagen og ned på Manchester United djævelen foran på hans T-shirt. Pigen i baren så bekymret på ham, men rystede så stille på hovedet, da hun vendte ryggen til igen. Det var nok ikke første gang, hun så ham i den tilstand. Han tog sin frakke.

”I siger alle sammen, at I er uskyldige. Men man ryger sgu ikke bare ind i fire år, hvis man er det, vel, Trolle!”

Han nåede ikke at svare. Skipper var gået. Han så gennem vinduet, at han støttede sig til muren udenfor, var lige ved at vælte gadeskiltet foran døren og lidt efter en parkeret cykel. Så var han væk.

Benjamin Trolle fandt en taxa foran banegården. Chaufføren var en venlig storsmilende mand med indisk udseende og accent. Han hjalp ham med at smide tasken om i bagagerummet og snakkede lystigt om vind og vejr, selvom Trolle satte sig om på bagsædet netop for at undgå enhver form for kommunikation. Heldigvis blev det hurtigt klart for inderen, der i stedet skruede lidt op for musikken i radioen og koncentrerede sig om sin kørsel gennem Aarhus' myldretrafik.

Mercedes'en hoppede over vej bumpene på St. Blichers Vej, til chaufføren pludselig standsede. Trolle så ud ad sideruden. Nu fortrød han. Hvorfor havde han sagt denne adresse? Gammel vane måske, eller? Huset lignede sig selv. Intet var forandret, ikke engang beplantningen i havekrukkerne. Der trængte til at blive smidt salt på det tilsede fortov, det havde altid været hans job. Et vakuum strammede i brystkassen, da han fik øje

på den pinkfarvede cykel, der stod på støtteben ved siden af den åbne carport. Det var ikke en trehjulet længere. Det var en rigtig pigecykel. Lærke var fyldt ni år i december. Han havde sendt en gave og et kort, men fik intet svar retur. Kun pakken. Det var ikke Cecilies bil, der holdt i carporten, det var en sort Opel Insignia. Så var hun altså stadig sammen med *ham*. Trykket i brystet blev et andet. Aldrig havde han mærket hævnlysten stærkere, den dunkede varmt i årerne. Det følte godt. Han levede trods alt. Inderen granskede ham i bakspejlet, han havde tilsyneladende sagt prisen og ventede på sine penge.

"Skal jeg dig hjælpe med taske?" spurgte han og ville beredvilligt til at åbne bildøren.

"Nej, tak. Du må gerne køre mig tilbage igen. Til Bushøjvej."

"Hvilket nummer?" spurgte chaufføren med en irriteret mine og begyndte at køre, mens hans kulsorte øjne stadig overvågede den mærkelige passager på bagsædet.

Benjamin Trolle ledte efter sedlen i lommen. Han fandt den, læste hendes nydelige håndskrift og gav chaufføren adressen. Hun ville snart være hjemme nu. Han kastede et sidste blik på huset gennem bilens bagrude. Stod der ikke én i køkkenvinduet og kiggede undrende efter taxaen? Lærke? Var det Lærke? Huset forsvandt bag træerne, og hjertet hamrede, så han fik åndenød.

Han måtte huske aldrig at se sig tilbage.